

PORTCOAST ĐÊM & HỒ SƠ THẦU

Người ta thường ví von nơi làm việc là “ngôi nhà thứ hai” vì gần ½ thời gian ta sinh hoạt ở đó, nhưng để là một “ngôi nhà” đúng nghĩa thì nơi đó còn là nơi những thành viên cùng quan tâm chăm sóc, chia sẻ nhau... và với tôi, Portcoast mang đầy đủ ý nghĩa đó - “ngôi nhà thứ hai”.

Ở đây, chúng tôi được sống và làm việc trong không khí làm việc chuyên nghiệp, nghiêm túc nhưng không gò bó cùng với các anh, chị, em - những người tuy không cùng quê quán, không cùng họ hàng nhưng cùng mục tiêu là phát triển mình và phát triển Portcoast. Những khi có vướng mắc, khó khăn, chúng tôi luôn quan tâm, chia sẻ hỗ trợ nhau,... và cũng giống như những “đại gia đình”, không tránh khỏi những giận hờn, những tranh cãi quyết liệt giữa các anh - chị - em, để rồi chúng tôi càng hiểu và thông cảm nhau hơn và càng gắn bó hơn.

Đồng hành cùng bước chân âm thầm trên những vùng đất mênh mông sông nước của anh em Portcoast nơi công trường, những người đang miệt mài thăm dò từng mét lòng đất, lòng sông để thiết kế xây dựng những công trình cảng biển, luồng tàu thì nơi đây, những anh, chị, em “không nhìn thấy mặt trời” ở văn phòng cũng đang âm thầm lặng lẽ ngày đêm tiếp sức cùng các anh.

Còn nhớ khi nghe bạn nói “sắp tới chúng mình chuẩn bị làm hồ sơ thầu công trình Nhiệt Điện Duyên Hải nhé” tôi tự hỏi: “là như thế nào nhỉ?, Có lẽ, mọi người sẽ về trễ hơn ngày bình thường chẳng? Có thức đêm không? và nếu thức như vậy thì hôm sau sao có thể đi làm ?”... Và rồi, những hình ảnh, những đêm xây dựng và hoàn thành hồ sơ thầu đã dần dần thay đổi suy nghĩ đó trong tôi, để lại ấn tượng ghi nhớ mãi trong tôi và mỗi thành viên của gia đình Portcoast.

Đã đến giờ tan sở, thời gian mà mọi ngày ai ai cũng hối hả quay về với mái ấm gia đình, quây quần bên bữa ăn tối đầm ấm sau một ngày làm việc căng thẳng, thế nhưng hôm nay, những thành viên của Portcoast ai ai cũng hối hả với công việc của mình “Chuẩn bị giúp mình CV nhé”, “mình còn thiếu văn bằng nữa, bỏ vào file... giúp mình nhé”, “văn bản này cần 2 bản tiếng Anh & Tiếng Việt, dịch gấp cho mình đi”, “photo văn bản này thành ...bộ giúp chị nhé em”... tất cả, tất cả như đang quay vòng với công việc mà không biết rằng ở ngoài kia những ánh điện đường đang dần thay thế ánh sáng mặt trời như đang vẫy gọi mọi người nhanh chân về với gia đình... nhưng làm sao có thể về khi mà nơi đây “ngôi nhà thứ hai” đang cần chúng tôi lúc này, thời gian tiến độ công việc đang giục giã chúng tôi.

“...Vâng!, mẹ ơi, tối nay con về trễ nhé”... , gọi điện về để người thân ở nhà khỏi lo lắng nhưng những thành viên Portcoast mắt vẫn không rời màn hình, tay vẫn không rời công việc, bên cạnh những xấp tài liệu dày bao quanh là những hộp cơm ăn vội vã...

Đã gần nửa đêm, trên gương mặt mọi người đều có vẻ mệt mỏi nhưng tất cả vẫn không rời vị trí, “Café nhé, cho tỉnh người đã nào”, đâu đó những tràng cười vang của một vài câu nói pha trò hòa lẫn vào nhịp điệu của tiếng máy in, máy photo như đang hòa vui, cổ vũ những “thành viên của gia đình” đang làm việc.

“Tất cả nghỉ giải lao lấy sức nhé, đã có em nào chuẩn bị thức ăn chưa, chúng ta phải ăn khuya đây; tiến độ công việc cũng cần hoàn thành nhưng các em phải đảm bảo sức khỏe”. Tiếng sếp nhẹ nhàng như lời nhắc nhở chan chứa tình thương yêu của người anh cả gia đình lo cho đàn em nhỏ; có tiếng pha trò “sắp qua ngày mới rồi, chỉ còn 1 giờ nữa, vậy là: đêm nay mình không ngủ để ngày mai mình “ngủ bù” nhé”. Ừ nhỉ! tự nhiên lúc này mình lại nhớ khoảnh khắc đón giao thừa lúc còn nhỏ, cảm giác hồi hộp, háo hức đếm từng phút, từng phút mong thời gian chóng trôi qua, nhưng giờ đây, mình lại mong thời gian trôi chậm lại và dài hơn để kịp hoàn thành công việc.

Cô bạn ngồi kế bên thì thầm với mình: “mọi hôm, giờ này tớ ngủ ngon đấy, nhưng hôm nay mình sẽ thức cùng các bạn, các anh chị....Nào! Giờ hai đứa mình cùng đua nhé, xem ai hoàn thành phần công việc của mình trước, người thua sẽ đãi chiêu kem nhé”, “Thì đua nào! Nhưng phải chính xác đấy”, “mình đồng ý”. Nụ cười khúc khích của đôi bạn vang lên, dường như với họ sự mệt mỏi đã “chào thua”.

Chiếc đồng hồ trên tường tích tắc, tích tắc vang lên nhịp điệu đều đều như nhắc nhở thời gian không còn nhiều và phải cố gắng lên. Ngoài kia, nắng đông đang dần sáng, bắt đầu một ngày mới và nơi đây những thành viên của Portcoast vẫn miệt mài làm việc. Nhìn sang bên cạnh, sếp cũng suốt đêm không ngủ nhưng trên gương mặt vẫn luôn hiện nụ cười tươi, rạng rỡ khi thấy công việc đã hoàn thành kịp tiến độ.

Có anh bạn ngẫu hứng ngâm nga ý thơ vừa tìm được:

“Những đêm dài ta thức có hề chi
Gắng thêm nữa cho ngày vui mau tới
Ta xây cảng, tạo những luồng tàu mới
Những công trình đưa đất nước vươn xa”

Tràng cười sáng khoái vang lên khắp phòng, cổ vũ cho nhà thơ “nghịệp dư” đang tự cho mình vài phút “giải lao” vì “ngồi quá lâu”. Mình mỉm cười và chợt nhớ đến cảm xúc khi đọc câu kết của bài viết “**Portcoast _ Thương hiệu quen thuộc trên những công trình biển** - Chắc chắn không phải ngẫu nhiên mà chỉ trong vòng 10 năm, từ một phòng thiết kế thuộc Tedi South, Portcoast đã vươn lên trở thành đơn vị tư vấn cảng biển hàng đầu Việt Nam, đặt dấu ấn lên hầu hết các công trình biển của đất nước.”(Theo SGGP ngày 06/04/2009)

X.Hiền-HCQT